

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

9. Orationes refrigerescere, aut extinguui.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

NOTA IX.

Orationes refrigerare, aut extinguere.

Nec minus malum ex parte orationum, quas frequentat Ecclesia, recentiores ex ista prædestinatione, quæ voluntates hominum antegreditur, sequi putant. Illas enim vel frigidas fore, vel extinctum iri, si vera est illa sententia, arbitrantur. Qua de re Valquez in illa citata disputatione octogesima nona in primam partem aduersus electionem illam ante prævisa opera: *Frustra dicentur: Adveniat regnum tuum, si illud consequi aut amittere in nostra positum non est libertate, nec ex nostra oratione nullo modo pendet. Sed umbram suam timet, quasi verò nihil à libertate vel oratione nostra penderet, quod à Deo ut fiat constitutum sit. Eodem quippe modo ratiocinabatur Massilienses, prout ipsemet in eodem loco testis est, hallucinando putans alio se, alio Massilienses collimasse, ac diversam ideo utrorumque esse rationem. Illos tamen huius querelæ in geminandæ auctores & præceptores sibi fuisse adijciendo testatur: Sic in ierebant Massilienses, inquit, contra Augustinum, dum de electione ad gratiam esset sermo. Quod quamvis esset verum, nihil futiuitati illius querimonie officeret. Sed quid Faustus purissimus ille Semi-Pelagianus? Nonne contra totam prædestinationem ad æternam vitam, tanquam immobili decreto & nullius orationis instantiâ violabili firmatam, eandem querelam recentioribus iterum iterumque recoquendo præcinit? *Quid orare homini proderit, in una harum duarum conditione omnimodis consuetor? Nam etsi ad quam partem fuerit deputatus ignorat, utramque tamen partem desinat & inmutabilem non ignorat. Et infra: Aliquantum ergo faciat, aut fructum orationis neget, aut legem statuta perditionis excludat. Et iterum paulo post: Qui unum in origine perditum, alterum in prædestinatione affirmat electum, velle quò improba persuasione declinet. Quid enim aliud dicit, nisi quod ad vitio orationis neuter in digeat? Causam accipio ipsillimam illam Valquez: Non iam præordinatus ad vitam oratio necessaria non erit, deputatus ad mortem prodesse non poterit. Quod adhuc latius prosequitur, & aperto Marte sententiam sancti Augustini de prædestinatione, qua pro ejus beneplacito, alij ex origine damnati ad æternam mortem, alij ad vitam deputantur, eodem illo à Massiliensibus introito telo quatit.**

NOTA X.

Spem impetrandi tolli ex incertitudine divini illius propositi.

ET quia oratio mittitur spe impetrandi, ipsam quoque spem obtinendi dona quibus homines salvi sunt, funditus ex animo tolli recentiores putant; cò quod incertum sit, an & cui Deus illa, præveniendæ voluntates hominum, donare constituerit. Non enim videtur esse sapientiæ, considerare te acceptu-

Arum gratiam, aut auxilium, quod incertum est, utrum alter dare velit. Itaque Lessius: *Quomodo omnes possunt & debent firmam spem in Dei auxilio reponere, cum omnino sint incerti, an Deus illud illud auxilium præordinaverit? Non enim possum firmam spem ponere in eo auxilio, quod mihi præparatum sit, ignovo. Fatuus esset dux militaria, qui firmam spem poneret in auxilio & suppetis incertis.*

Ipsissimo isto scrupulo de incertitudine voluntatis Dei laborarunt Massilienses, coque pressi prædestinationem Augustini repulerunt: *Nec ad incertum voluntatis Dei deduci se volunt, inquit Hilarius ad Augustinum. Et Augustinus ipse cum se mirari dixerit, homines infirmitati suæ se male committere, quam firmari promissionis Dei, Massiliensium scrupulum & verba sibi resellenda proponens: Sed incerta est mihi, nisi, de me ipso voluntas Dei: quibus continuo reponit: Quid ergo? Tuane tibi voluntas de re ipso certa est, nec times? Qui stat, videat ne cadat. Cum igitur utraq; incerta sit, cur non homo firmiori quam infirmiori fidem suam, spem, charitatemque committat? Et in libro de dono perseverantiæ Massiliensium timorem simillimum illi, quem paulò ante expressit Lessius, à prædestinatione ibi hõrville testatur, eo quod verebentur, ne plus desperatio, quam exhortatio videretur asserri, dum cogitant qui audunt, INCERTVM ESSE HVMANA IGORANTIA, cui largiatur Deus, cui non largiatur hæc dona.*

NOTA XI.

Exhortationes, & correptiones languescere, & auferri.

Nec orationes tantum nostras pro nobis ipsi manes effici, sed etiam exhortationes & correptiones, quibus alios ad bonum incitamus, aut revocamus à malo, profusus languidas fieri, & extinguere committuntur. Hinc Lessius aduersus illa decreta Dei, quibus absolutè ante prævisionem operum aliquis beandus constituitur, concludit neminem verbis Apostolicis ad patientiam excitandum multum excitandum esse, si de absolute electis intelligantur: *Diceret enim, inquit, quisque fidelium: Ego sum iam vocatus, & suscipiatur, absolutè mihi decreta est gloria; quid opus, ut multum patiar in posterum? Non enim possum suscipiari eo, quod mihi absolute ante omnem operum prævisionem est præparatum. Et simili sensu tradit cavitis interpositus, electos solos insulse Apostolicæ exhortatione compellari: Quia non saluti frigidus, sed etiam insulsa esset talis exhortatio: Note patientes in persecutionibus, quia ille omnes cedent ubi in gloriam, si estis ex illis absolute electis ante operum prævisionem. Sed insidiosus medicus est, etiam bonum medicamentum præpotere applicare, si ut hic auctor facit. Nam quo pacto hæc iusto de exhortationes ad omnes fideles tanquam electos non insulse, sed aptissime dirigantur, ac dirigenda sint, Augustinus præclare tradit: pro ut nos etiam in libro decimo de Gratia Christi Salvatoris diximus.*

Valquez, disp. 82. in 1. p. cap. 10.

Idid.

Faust. lib. 1. de lib. arbit. cap. 4.

Less. lib. de grat. et sic. cap. 7. n. 2.

August. lib. de pecc. 55. cap. 11.

Lib. de dono. pers. c. 17.

Less. de præd. sect. 3. n. 33.

Aug. lib. de dono. lib. 1. c. 15. de lib. in. cap. 3.

